

VEIKĖJŲ SĄRAŠAS

Aleksis Garsija: 20 metų, geimeris (bungalas Nr. 4 „Chimena“)

Eva Moliner: 20 metų, aktorė (bungalas Nr. 5 „Aurora“)

Fernandas Godojus: multimilijonierius, Godojaus stovyklos organizatorius

Chema Lago: stovyklos vadovė (bungalas Nr. 12 „Gabriela“)

Chorchè Salsedas: 24 metai, dainininkas (bungalas Nr. 7 „Marija“)

Liusija Kastijo: 22 metai, influencerė (bungalas Nr. 3 „Mersedes“)

Luisas Barberas: 21 metai, pamokslininkas (bungalas Nr. 9 „Esterà“)

Martinas Diasas: stovyklos vadovas (bungalas Nr. 11 „Elisa“)

Mirena Libano: 20 metų, rašytoja (bungalas Nr. 8 „Daniela“)

Natalija Ruis: 22 metai, influencerė (bungalas Nr. 10 „Teresa“)

Oliveris Alfaras: 22 metai, kriminologijos studentas
(bungalas Nr. 8 „Alechandra“)

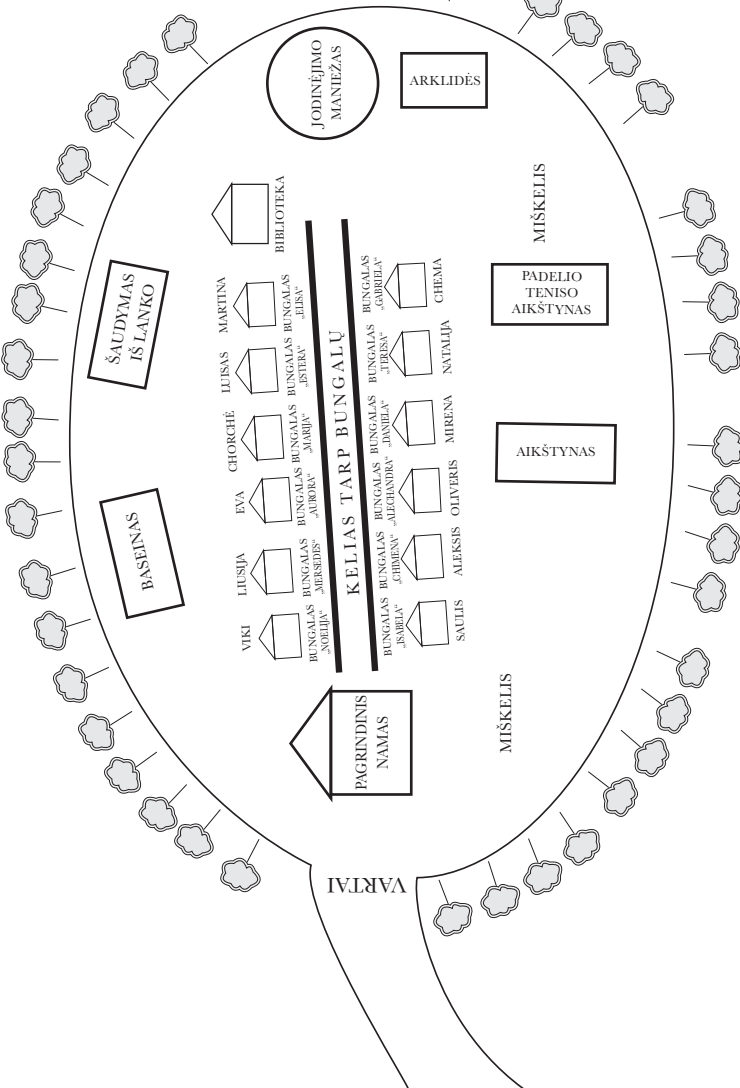
Saulis Markesas: 22 metai, atletas, šuolininkas su kartimi
(bungalas Nr. 2 „Isabela“)

Viki Garsija: 20 metų, verslininkė (bungalas Nr. 1 „Noelija“)

MĪŠKAS

MĪŠKAS

MĪŠKAS

PROLOGAS

Ar gali būti, kad ši diena – blogiausia jos gyvenime?

Na, gal antra tokia siaubingai bloga.

Ji negali liautis verkusi. Nosinaitės baigėsi, tualetinio popieriaus liko nedaug – teko griebtis virtuvinio rankšluosčio, bet jis labai šiurkštus, tad iki raudonumo nutrynė nosį.

Vonios veidrodis atspindi negražią realybę. Kas dabar bus? Nieko. Teks gyventi toliau. Kažkaip stumtis į priekį. Apsišarvuoti drąsa, sukaupti paskutines jėgas ir išmokti būti vienai.

Tėtis daugiau jos nebelydės.

Baigta su pusryčiais drauge, biliardo varžybomis, serialų žiūrėjimu vakarais.

Kodėl jis taip padarė?

Žinoma, mamai dingus, tėtis pasikeitė. Bet ji niekada nebūtų pagalvojusi, kad viskas pasisuks būtent taip.

Mergina atidaro komodos stalčių ir ištraukia žirkles. Ilgi plaukai ją erzina, tad ima juos kirpti. Viena sruoga, paskui kita. Dar viena. Pamažu grindis nukloja šviesūs plaukai. Staiga suskamba svetainėje paliktas telefonas.

Dar kažkas nori papasakoti tai, ką ji ir taip žino. Nusibos ir liausis skambinti. Tačiau skambinantysis ryžtingai nusiteikęs, tad galiausiai mergina atsiliepia. Numeris ekrane vienas iš tų ilgųjų.

- Kas čia?
- Neatpažįsti mano balso?
- A, čia tu. Labas.

– Per televizorių mačiau naujienas apie tavo tėvą. Man labai gaila. Nežinau, ar būčiau galėjęs ką nors padaryti, kad viskas būtų susiklostę kitaip.

Mergina nieko neatsako. Ką jis nori išgirsti? Kam išvis skambina? Ji nesiruošia klausytis paistalų.

- Klausyk, aš užsiėmusi. Pakalbėsim vėliau.
- Kodėl tau neužsukus pas mane?
- Nenoriu.

– Suprantu. Bet jei ko nors prireiks, pranešk. Turi mano asmeninį numerį?

Mergina kurį laiką žiūri į telefoną ir nuspaudžia raudoną mygtuką. Pokalbis baigtas. Tuomet grįžta į vonios kambarį ir baigia kirptis plaukus. Išėjo bjauriai. Nusišypso, nors atvaizdas veidrodyje jai visai nepatinka. Nusiskus. Taip, o kodėl ne? Radikalus įvaizdžio pokytis naujam gyvenimui. Kažin, kur tėtis laiko mašinėlę?

Ji išeina iš savo vonios ir nueina į tėčio kambarį.

Nežino, kaip atrodys plika galva, bet jau tvirtai apsisprendė.

Tas kambarys vis dar kvepia juo. Tais pačiais kvėpalais, kuriais kvėpinosi net tada, kai ji buvo maža mergaitė. Aromatas jai primena bučinius, apkabinimus ir keliones su šeima.

Ieškodama stalčiuose tos prakeiktos mašinėlės ji ir vėl praverksta.

Neranda. Tačiau aptinka kai ką, ko nesitikėjo. Nė nežinojo, kad tėtis turi pistoletą. Po kelerių metų ji pasinaudos juo, kad nužudytų žmogų.

1 skyrius

SAULIS

Penktadienis, 2019 m. liepos 19 d. Aštunta stovyklos diena

– Kur Martinas ir Chema?

Niekas neatsako į Saulio klausimą. Kartais jis mano, kad, nepaisant metro devyniasdešimties, yra nematomas.

– Girdėjot?

– Taip, įkyruoli. Puikiai tave girdėjom, – atsidususi atsako Natalija. Tas tipas jai nepatinka nuo pat pirmos akimirkos. – Kur nors netoliese, gal duodasi už krūmo.

– Jie susimetė?

– Rimtai, Sauli? – nustemba mergina. – Mes čia jau savaitę, o tu dar nieko nesupratai? Kokiam pasauly gyvenai?

– Manau, kol kas tam pačiam, kaip ir tu.

Kartais jis norėtų grįžti namo, vaikščioti į treniruotes ir būti toli nuo šitų pasipūtusių egocentrikų. Kai gavo kvietimą, reikėjo jį sudeginti ir pelenus išmesti į šiukšlinę. Bet jam labai reikėjo pailsėti.

– Per pirmas dešimt minučių supratau, kad tiedu – porelė, – neatitraukdamas akių nuo storos knygos įsiterpia akiniuotas vaikas, sėdintis raudoname krėsele.

– Čia ne kokia valstybinė paslaptis, Luisai. Manau, visi iš pat pradžių supratom, kad Martinas ir Chema – pora.

– Šitas nežinojo.

– Nes man nerūpi kištis į kitų gyvenimus, – suiržęs atšauna Saulis, atidaro šaldytuvą ir išsitraukia buteliuką vandens.

– Nė vienas save gerbiantis lyderis neliks abejingas tam, kas dedasi aplink jį.

– Bulvarinė spauda – ne mano žanras. Aš čia ne tam, kad kiščiau nosį į kitų reikalus arba ką nors teisčiau.

– O tai kam tada tu čia esi, mielasis?

Jis pats ne sykį klausė savęs to paties. Dėl pinigų? Patirties? Kad ko nors išmokytų? Ne, reikalas daug sudėtingesnis. Atsiskirti nuo pasaulio tokioje vietoje kaip ši Sauliui pasirodė puiki mintis. Jokių telefonų, jokių kompiuterių. Nei socialinių tinklų, nei ryšio su išoriniu pasauliu ištisas tris savaites. Tačiau neišivaizdavo, kad teks dalytis bendra erdve su tokiomis šlykštyinėmis kaip Natalija ir Luisas, kurių negalės pakęsti.

– Einu pabėgioti. Grįšiu vakarienės, – sako sportininkas, nenusiteikęs atsakyti į Natalijos klausimą.

Natalija ir Luisas nieko nesako. Jie net nepastebi, kaip Saulis išeina. Sauliui tai nerūpi. Tiedu nėra jo draugai ir niekada jais nebus. Jie – sau, jis – sau.

Jis nutolsta nuo pagrindinio namo, kur yra svetainė, valgomąjo stalas ir amerikietiško stiliaus virtuvė su visa būtiniausia įranga. Ten stovyklos dalyviai susiburia ir drauge leidžia laiką. Saulis sparčiai bėga keliu tarp bungalų. Šutra, matyt, daugiau nei trisdešimt laipsnių. Jis nesitikėjo, kad kalnuose svilins toks karštis, bet nuo tada, kai čia atvažiavo, dauguma dienų buvo tokios. Tiesa, naktimis stipriai atvėsta.

- Kur ta stovykla?
- Pirėnų kalnuose, vidury niekur.
- Oho, kaip toli. Sakai, negalėsime kalbėtis tris savaites?
- Taip. Mums neleis naudotis nei mobiliaisiais telefonais, nei kitais elektronikos prietaisais. Tik su tokia sąlyga leidžiama dalyvauti.

Jo merginai tai nepatiko, ji negalėjo suprasti tokios tvarkos, bet turėjo susitaikyti su ta mintimi, nes Saulis jau buvo apsisprendęs važiuoti į stovyklą. Ten galės nuo visko pailsėti ir pabūti su savo mintimis.

Pasiekęs šaudymo iš lanko aikštyną Saulis sulėtina tempą. Pakėlęs akis pamato Evą, besitaikančią į taikinį. Ji iššauna ir strėlė įsminga viename raudonų apskritimų, visai netoli geltono viduriuko.

- Geras šūvis! – sušunka Saulis ir nubėga prie merginos.
- Ačiū. Neblogas, bet galėjau geriau.
- Pataikei labai arti centro.
- To negana. Tu – sportininkas, žinai, kad negalima pasitenkinti tuo, kad likai arti tikslo. Reikia būti ryžtingam ir daug iš savęs reikalauti.

Ji teisi. Saulis tikrai nėra konformistas, todėl ir tapo geriausiu savo amžiaus atletu. Dar niekas, būdamas dvidešimt dvejų, nebuvo taip aukštai iššokęs su kartimi.

- Nori pabandyti? – klausia Eva, tiesdama jam lanką. – Mergaitiškas, nelabai sunkus.
- Ne, ačiū, noriu likti ištikimas šuolininko karčiai.

Eva nusišypso ir linkteli galva. Padėjusi lanką ant žemės su-neria pirštus ir ištiesia rankas. Prieš bėgdamas toliau, Saulis kurį laiką atidžiai ją stebi. Mergina jauna, tamsūs ir tiesūs kaip stygos plaukai siekia kiek žemiau pečių. Didelės akys – dangaus žydrumo. Eva kokiais dvidešimčia centimetrų už jį žemesnė. Iš visų devynių stovyklos gyventojų Sauliui ji patinka labiausiai. Galbūt netgi traukia. Jeigu neturėtų merginos, pamėgintų prie jos prisigretinti. Bet jis neišduos Saros. Niekada taip nepasielgtų.

– Kaip jautiesi? Jau savaitę čia sėdim. Neįgriso?

– Kartais užknisa, – atsako Saulis ir taip pat imasi tempimo pratimų, matydamas, kad pokalbis gali užsitęsti. – Esu pratęs prie savo rutinos, sunkoka ją pakeisti.

– Tik tiek?

– Na, adaptavausi lėčiau, nei tikėjaisi.

– Ramiai, man gali atvirai pasakyti, kad visi kiti – tikri asilai. Žinoma, jei neįskaičiuoji ir manęs.

Skardus Evos juokas Saulį nustebina. Tai pirmas kartas, kai girdi ją taip juokiantis. Jis manė, kad Eva rimta mergina, nors jam patinka, kaip šypsodamasi išplečia akis ir suraukia nosį.

– Tavęs – ne. O apie kitus verčiau patylėsiu.

– Visokių yra. Liusija man atrodo visai miela, Chorché – irgi, – tebesišypsodama vardija mergina. – Tu taip pat pakenčiamas, nesijaudink.

– Oi, kaip ačiū. Kokia tu maloni.

– Nėr už ką, seni. Nors nuo pat tos akimirkos, kai tave pamačiau, jaučiu, kad kažką slepi.

– Kažką slepiu? Apie ką čia kalbi?

Aktorė kelias akimirkas susimąščiusi tyli, o paskui pasilenkia tiesdama rankų pirštus prie batų nosių. Saulis neramiai nugurkia seiles ir laukia atsakymo.

– Pastebėjau, kad kartais įsispoksai į tolį, tarsi galvotum apie ką nors, kas tave neramina, – tęsia Eva. – Šią savaitę jau kelis kartus užklupau tave šitaip.

– Gali būti. Nors tam nėra jokios konkrečios priežasties.

– Tikrai? Nemėgink manęs apgauti, greit perprantu, kas meluoja!

Saulis nežino, ką atsakyti. Nervinasi, nes Eva teisi. Ką galima jai pasakoti, o ko – ne?

– Sudėtingas reikalas, stovykloje bandau užsimiršti.

– Neprivalai man nieko pasakoti. Gerbiu tavo privatumą, – atsitiesdama sako Eva. – Visi turime gyvenimus už stovyklos ribų. Ne viskas taip gražu, kaip pasakojam. Tai, kad esame įtakingi, mylimi arba gerbiami, nereiškia, kad nedarome klaidų ar kad mūsų neužklumpa savigrauža, nors ir bandome padaryti taip, kad kiti to nepastebėtų. Žvelgiantiems iš šono mes atrodo tobuli.

Tą akimirką danguje virš jų galvų praskrenda geltonas sraigasparnis. Eva ir Saulis nulydi jį žvilgsniu, kol šis pradingsta iš akiračio.

– Kas čia dabar? Ką šitas čia veikia?

– Nežinau. Gal apsauga ar kokia gelbėjimo tarnyba, – taip pat sutrikusi atsako Eva. – Gal kas nors pasiklydo kalnuose ir dabar jie ieško.

– Galbūt. Nors keista. Iki šiol čia nesu matęs sraigasparnio.

– Tikrai yra koks nors logiškas paaiškinimas. Viskam būna. Na, aš jau eisiu. Pasimatysim per vakarienę. Per daug nesikrimsk!

Eva pasilenkia, pasiima nuo žemės lanką ir susirenka neiššautas strėles. Nieko daugiau nesakiusi nueina prie taikinio. Ištraukia strėlę iš raudono apskritimo ir atsigręžusi į Saulį atsiveikindama iškelia ranką.

Sportininkas pajunta, kaip netikėtas oro gūsis pūsteli jam į veidą. Staiga kaulus persmelkia šaltis. Kol stebi, kaip Eva pamažu nueina, sąmonę akimirksniu užplūsta prisiminimai apie tą lemtingą vasario šešioliktos naktį, kai viskas pasikeitė.

– Pasakysiu, kad tai – mano darbas.

– Ką? Negali taip pasielgti!

– Žinoma, galiu.

– Aš tau neleisiu.

– Nebūk kvailas! Tau prieš akis – karjera ir didi ateitis, Sauli. Per ilgai dirbom, kad dabar viskas imtų ir nueitų velniop, – su sinervinėš primena treneris.

– Bet tai – mano kaltė.

– Tu nieko nepadarei. Nei ji, nei tu. Aišku?

Sara įdėmiai stebi vyrą, kuris su jais kalba. Ji linkteli galva ir paglosto Sauliui plaukus, šnabždėdama į ausį:

– Jis teisus, mielas. Jei pasakysim, kad tai – tavo darbas, tavo karjera nueis veltui. Žurnalistai nepaliks tavęs ramybėje, socialinius tinklus užplūs visokiausi komentarai... Tai, kas nutiko, labai blogai, bet čia – geriausia išeitis.

– Ne, ne geriausia.

– Taip, geriausia. Taškas, – nukerta treneris.

Saulis ir toliau purto galvą. Jis negali patikėti, kad tai iš tiesų vyksta. Vos prieš kelias valandas buvo laimingas. Jį lydėjo sėkmė. Mėgavosi akimirka. Vos prieš šešias dienas pagerino savo rekordą per varžybas, kurias rodė per televiziją. Jis dar niekad nešoko per tokią aukštą kliūtį. Nacionalinis rekordas! Žurnalistai nesiliovė prašyti interviu, o sekėjų skaičius tviteryje ir instagrame išaugo dešimt kartų. Gimė žvaigždė.

Ir staiga – lavonas. Saulis tiek kartų spyrė tam vyrui į galvą, kad jo veidas buvo visiškai sumaitotas. Jis privalo prisiimti kaltę.

Saulis pabučiuoja Sarą į lūpas ir paplekšnoja treneriui per nugarą. Jaučiasi sujaudintas, kad tas vyras nori dėl jo pasiaukoti, bet jis to neleis.

– Ne, aš prisipažinsiu policijai. Aš jį užmušiau, aš ir turiu už tai sumokėti.